

Svědectví k 17. listopadu

CŠV SSM SPŠ V úžlabině 320, Praha 10, 100 00 _____ Praha dne 23.11.89

JUDr. Gustav HUSÁK
prezident republiky

Vážený soudruhu prezidente,

obracím se na Vás jménem CŠV SSM SPŠ V úžlabině 320, Praha 10.
V současné době nám není jasné, které složky ozbrojených či jiných sil se podílely na zákroku proti pokojné demonstraci v Praze dne 17.11.89 na Národní třídě a přilehlém okolí. V této souvislosti nemůžeme a ani nechceme zaujmout stanovisko ke kompetenci Generálního prokurátora ČSR, jako osoby či orgánu pověřeného šetřením věci dané události.
Z tohoto důvodu zasíláme přímo Vám očitá svědectví přímých účastníků zásahu dne 17.11.89. Pevně věříme, že si vyžádáte potřebné informace a naše svědectví předáte tomu, kdo je v dané věci kompetentní.
Dále bychom byli rádi, kdyby jste nás mohli v co nejkratší době informovat o tom, které síly na Národní třídě a okolí zasahovaly a o tom, komu byly předány výpovědi přímých účastníků.

S pozdravem " PRAVDA VÍTĚZÍ " !

Marek KREJZA
předseda CŠV SSM SPŠ

Přílohy : 23 listů výpovědí účastníků (formát A 4) s čísly 1 až 23
1 list výpovědi účastníků (formát A 5) s číslem 24

PS. Omlouváme se za grafickou a gramatickou stránku výpovědí, která souvisí se znalostmi našich žáků a kterou nemůžeme ovlivnit.

(1)

Učastník jsem se, jako mnoho mladých lidí, na protestním shromáždění
a průvodu. Průvod se k Vyšebrodě vydal po nábrží samém
k centru. Lidi bylo takové množství, že už nikdo ani nemohl
povídit, že by se taková dronina a masová demonstrace dala policeí.
To byl ale základní omyl. Jakmile průvod vstoupil na Národním břídě
a porušoval se o herci o Pač. divadle, objevili se první policisté.
Národním břída byla pravěra první barikádou (polohovostní jednotky)
Lidi šli, skandovala hesla, hali se sedlo na zem. Po nějaké době
jsem zjistil, že je ulice uzavřena policeí a obou směrech.
Po několika minutách vytrvali demonstranti k opovírní ulice se částe
lidi odebrala posbranými ulicemi domů.
Poraději se lidi chtěli pomalu rozeběhat, ale bylo jim to znemožněno.
Polohovostní jednotky se začali sbírat. Tři chvilky jsem se stáhl
svým přátelům. Policeí posílali demonstranty po malých klovicích
a tam je ne milostivě mlátili. Po nějaké době přijeli dva transporté-
ry a začali s řádky vyvádět do dvůr. Policeí povolna přivádě mládež
a s podlouhými vytvořili dvě uličky a klovicích demonstranti procházeli.
Už se jim nelíbilo, jako zmládlíci. Samalaje si, jak jedna starší ženská
řekla, že se mládež, na to se jí chopili. Dále jsem se neviděl.
V posbrané ulici leželi takovíto kapišmá a dali je rovně. Krve.
Už jsem brečel divoce. Čistou k tomu už jsem viděl i černa krvavou.
Jeden chlapec má poskřípanou hlavu a dva opovírníci stáli místo, rozní-
tí auto klou odváží rovně.
Zároveň se slavním proti takovéto brutalitě police a doufám že se
máložest ze 17. listopadu 1989 důkladně prošetří

[podpis + adresa]

Byl jsem přinucen účastnit se shromáždění studentů k nedělní ranní Jara Opledla u příležitosti Mezinárodního dne studentů dne 14. 11. 1989, a tímto bych chtěl předložit své svědectví o událostech z večerních hodin této dne.

Po zahájení na Albertově, přívodu na Vyšehrad a položení květin a smíček na Slavíně se průvod odebral dle směrem k nábřeží. Poprvé jsme byli pořádkovým jednotkami zastaveni v ulici Vyšehradská, a proto jsme se vrátili na nábřeží a pokračovali směrem k Národním divadlu. Na Národním brádě jsme byli opět zastaveni pořádkovými jednotkami, a do na rohu ulice Spálená a Národní. Já jsem se této chvíli odát na rohu ulice Národní a Mělnické. Mělnická byla po chvíli ulice obzvláště přetvářky pořádkových sil. Shromáždění začali zpívat československou národní hymnu. Potom jsme byli kordonem policistů uzavřeni i směrem od Národního divadla, a do na křižovatce Národní a Vozovské ulice. Nasledovali jsme policistů, k opuštění Národní brady směrem k Národním divadlu. Obličení dno shromáždění se heslem „Z Václavské domů“ dozadoval propuštění na Václavské náměstí. Opuštění Národní brady již nebylo možné ani jít a přilehlých ulic, neboť jsme byli obličeni. ~~Prostředí~~ Shromáždění provalovali heslo „Máme hole ruce“. Pořádili policisté z Mělnické ulice usoudit, a nikde to bylo ulic opouštěli Národní bradu. Kordon policistů od Národního divadla však neodpustil k ulici Mělnické a obzvláště, kteří byli již bezprostředně blízko kralů aány otvřely před mezi shromáždění.

Takto Gordon pokračoval až na úrovni Mělnické ulice a začal
skromnější bláznit od kadeřnicků na Národní třídu do ulice
Mělnické, používající přitom svých šedů a pláštíků. Mělní-
cká ulice byla však směřem od Obrovce ^{zastavena}
Gordonem policií, a tudíž nepřechala. Náhle se dva začali
rozcházet zpět do ulice Národní. Když jsem i já vstoupil
na Národní třídu, viděl jsem asi čtyři autobusy, u kterých
stáli a rozkročnými nohama a rozkročnými pažemi zadrželi,
u kterých přistupující prováděli osobní prohlídku. K některým
autobusům přistupující předkládali si stále prováděli pomocí
obuštní další zadržet oběry. U ulice Karlových Smetů
do Národní ulice stáli dva obranné transportéry (ještě
byl bohužel normální) s nápisem VB na čelních štítech. Pokro-
val jsem směrem k Vorálské ulici, před Obrovcem stál
jeden z autobusů, ke kterému přistupující prováděli si
provádět muže se skromnou dží a vyrazily přistupující
zabírat. Dále jsem se již na své medicínu a opovrhl Národní
ulici Vorálskou ulici a pokračoval ke Karlově náměstí.

[podpis + adresa]

Na Národnú tŕdiť sa zhromaždil dav (3)
ľudí a začal privolať hesla.

Potom vyšli ~~protestovní~~ oddily STB

(a) razili výsvy k rozchodu. Niektorí
ľudia odesli a niektorí tam zostali.

Ti, čo zostali, boli obkľčení oddily STB
a nemohli už nikedy uniknúť.

Oddily STB sa začali ísť obráť. Potom
sa tieto oddily rozšli po cele mŕ.

Ľudia a začali rozháňať i plytk.

Potom jeden už odesel. Je zameraný, že
je pri výsvy k rozchodu boli ľudia
obkľčení a nemohli odísť.

[podpis + adresa]

22. listopadu 1989 (4)

Dne 14. listopadu 1989 jsem se zúčastnil sborníkem studentů na albioně. Zúčastnil jsem se i pochodu na Vyšehrad a následného průvodu do centra Prahy.

Po nástupu k Vyšehradu se průvod vydal směrem na Karlovu náměstí. V jedné z ulic byl však zastaven hordem příslušníků pořádkových jednotek. Průvod se proto šel přes Vyhoř na nábrží a po něm se pak vydal do centra města. Vládla všeobecná radost; všichni měli radost, že je nás tolik, shanovala se hesla: „Svoboda, nechceme plátno jedné strany, svobodně volby, nechceme násilí“.

Cíle průvodu pak dorazila na Národní třídu, kde pak byl u předchozího dětského knihu zastaven hordem pořádkových jednotek. Protlačil jsem se více dopředu takže jsem byl asi 15 m od hordem policistů. Lidé se posadili na ulici a před seřazenými pořádkovými jednotkami napílili smíchy. Jen na chodcích někteří lidé stáli. Na adresu příslušníků se shanovala hesla: „Nechte nás projít, komu sloužíte, my vás máte chránit“.

Po chvíli se ozval megafon s výzvou k rozchodu. Odpovědí byl pískot. Nechápali jsme proč nás nechceji pustit na Václavské náměstí, když už jsme stejně prošli pražskou Prahou. Výzva k rozchodu se pak mnohokrát opakovala. Zašup začal shanovat: „K Václavské náměstí“. Domnívali jsme se, že nás snad

nakonec přeci jenom puski, protože nám to
připadalo jako jediné řešení jak obnovit pořádek
a dopravu na národní trídě a křižovatce u ná-
rodního divadla, kde v současné době stály dva
lidi.

Shánělo se opět „sechceme násili“ a „maime hole“
ruce“ s rukama nad hlavou. Zpívala se i
čs. národní hymna při níž všichni měli a také píseň
Ach syka syka a jen móm móm.

Ani po hodině od chvíle co jsme sem přišli, se se
nádmě nad armádu přišel a lidé křičeli, že na náma
jeon policajti. Spolu s celým průvodem jsem sešel
na ulici a proto jsem doradu neměl. Slyšel jsem
někde ze druhé strany příjizdy transportů.

To už se upřed posnau i horlou stojící před námi.
Rošlapali smích a posnau se křičeli před sedící
lidi. Seděl jsem na, k našeho pohledu, prave straně
ulice. Najednou jsem si všiml že chodník se razi-
na vyprázdnit. Poděl kdi stali sedle sebe
vojáci v černých barvách.

Těm před horlou policajti přicházi muž s kamerou.
Sotva však začal natáčet, přiskočil k němu přísluš-
ník v civilu s obuškem v ruce, chytil ho za límec
bundy, brnul s ním doradu a po několika ranách
obuškem ho strčil proti horloumu příslušníkovi v
helmu. Že to soustavně lidé pak umírel mezi nimi.

5
V tu chvíli se již dali do pohybu i příslušníci
před námi. Začali do lidí, kteří ještě seděli kopat
a bít je obušky přes hlavy. Ti se rvačili brýk
rukama a postupně více se vstali. Potom nastala
stvášná klácnice. V tu chvíli jsem již nedá-
val příliš pozor kolem sebe. Slyšel jsem jen stá-
ný křik a stál jsem uprostřed ulice kalicíhoat
transporter. Pak až jsem se dostal do podlouhi se
kterým byli rozestaveni vojáci v černých baretech
a příslušníci potáčkových zedních v bílých hel-
mách, kteří byli křičela koto do nich sarakel,
nebo sennířonal přímý směr podlouhiu. To
máh nřllolem k obrovské klácnici a smatka
byl shoro křičel.
Hned za podlouhiu jsem více náhrali doleva
do nřžke ulice na první konci stal opět kordon
policistů. Ten máh přičorí propařel do dalš
ulice. Odšel jsem pak kolem národního divadla
pa moste A. māj. Až kady jsem zjistil že
mē silně bolí leva ruka a že mi parol na
nateka. Na to co jsem ale kolem sebe nicel
jsem máh sřuakel v podstatě zcela sennířon.

student SPŠ V Mělníce - 320 PRAHA 10

16 PRAHA 4 - Modřany 143 00

[podpis + adresa]

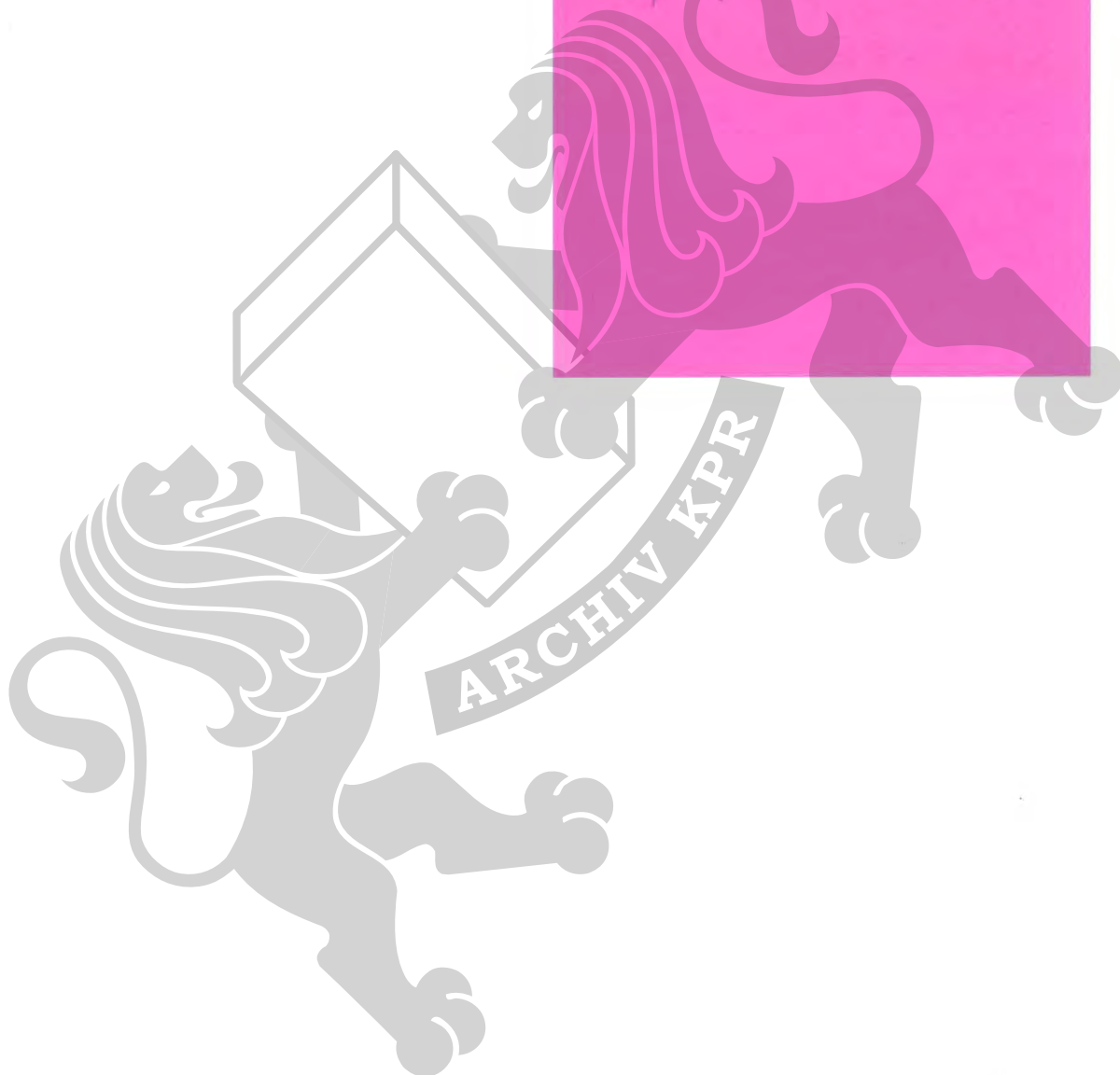
V pátek 14. 11. jsem přišla na Národní
kúrdlu po osmé hostině. Viděla jsem dvor-
lické, který byl hodn' pořádkovým gestuška-
mí směrem od Václavského náměstí k
Národnímu divadlu. Na silnici stály pa-
řádkové jednoty a jednoty ministerska
vnitra. Z domu na mě slyšel starší pán
s neurodností jejích sakabů. Muž v čer-
ném barvě jej vyvedl do střední silni-
ce a tam ho omrátil, když se stal šel na
země, ještě do něj kopat.

Po cestě domů jsem viděla nově, který
pomáhali někteří cizí lidé. Guazili se je do-
provit do bezpečí a do lékovského oddělení.
Doma jsem měla nehozu a pak jsem šla na
chirurgii (předtím večer 14. 11.). Viděla jsem
tam několik lidí, kteří se mučasně de-
monstrovali, měli rozbité hlavy, tváře rá-
ny a pahmoxideminy. Padli slova lékařů, kteří
měli něco více slova oddělení jedné z ro-
bitých hlav a dva společně kralový.

Použítí slanečného plynu, palu bez kvasinek a
oleňých transportních odsuvů a připojení
se svým dopisem k radosti a proslavení celého
na případu.

22. 11. 1989 Praha

[podpis + adresa]

Vodohájem včítě mldochu o mldkdech dne 14.11. 1989.

10. manifestaci na Albertově náměstí se zúčastnil počet lidí z Východní a polské i na Václavské náměstí.

Oko 19.30 hod. byl na Mladou křídle přivod zastaven prodloužen jednotkami. Konec přivodu byl polské seřazen příslušníky VB na ulici Karolíny Králové. V té době jsem se s kamarády nacházel na řídce Mikulovské ulice, která byla po chvíli obsazena příslušníky. Přimáknutí dav začal zpívat státní hymnu a pokračoval zvoláním vstávej na Václavské náměstí a povolával hesla jako „Svoboda, svoboda“, „Konec novému režimu“, „Máme rádi ruce“, „Zase jsme sami“, „Klid“ a jiné. Následovala útoka policie z rozchodu lidí. Demonstrace pokračovala na policejní sídli. Opět byly povolány hesla „Nechceme násilí“, „Václavské náměstí“. Vzhledem k tomu, že jsme se nacházeli v blízkosti Václavské, kde jsme nestáli co povolávaly jednotlivci nemohli přemluvit. Vzhledem k tomu byla útoka z rozchodu pokračování. Když se dav nerozložil byl útoka povel z zasedání.

Uděl jsem pět příslušníků vyškolených z řady sedících jednotek mluvit a dav začal ho být. Ovšem povel a potom policie nás začala. Křídle směřující šli do dle lidí. Tlak lidí skládal se co má stálo v cestě. Jsem tak jsem zůstal ještě chvíli, které spadla na zem a měla být usmáta.

jelikož jsem byl přiláčen na red' podlouh' na rohu Michalovské
ulice, většina lidí se vtláčela do této ulice a já jsem byl
mezi posledními, kteří ušli na daven před obří pláště.
Uvěřil jsem se a viděl jsem, jak mladý člen pořádkové jednotky
s červeným baretem sivoře šel mladou dívkou obáskem.
Když lidé kolem se roztáhli na sokoto „společně přitla“,
který člověk poleže nechal a byla jí poskytnuta pomoc. Policisté
se postavili na rohu Michalovské ulice a klam' silu ovládali
na slyšet demonstrujících na Maršalovské třídě. Když policisté
uvolnili cestu z Michalovské ulice viděl jsem jak odchází
několik mužů z davu na Maršalovskou třídu a cestou je byli obří.
Před rábáním do Voršilovské ulice jsem viděl jak přistupují
sivoře nasedali jednoho muže na připravený autobus, na kterém
byli opět s rozličným náhama muži, z nichž měl jeden
ošklivě rozbitou hlavu z níž mu tekla neustále krev. Na místě
jsem neviděl žádnou sanitu ale ještě navíc dva obří
transportéry ~~sejst~~ vzadu s rozličnými s nápisem VB. Potom
jsem odešel Voršilovskou ulicí směrem na nejbližší stanici
Hamrova.
To co jsem v ten večer viděl mnou hluboce otřásl a jsem
rozhodně proto, aby tento příběh byl důstojně přetlčen a aby
byl pro občestvu vědní sítí.

nebojovce

[podpis + adresa]

V pátek 17. 11. 1989 jsem se účastnil manifestace k setkání památky studenta Jana Opálky.

Z Vyšehradska kamířil přírod do Vyšehradské ulice, na konci které stály jednotky SNB se šikmými příkrami a obrůky. Odmítali náš mechal projekt, že jsme se vydali na nábreží a že ND jsme odbořili na Národní třídu. Část přírodu nebyla na Národní třídu upuštěna a druhá část byla zastavena příslušnými SNB a jednotkami MV na Národní třídě. Někdy k rozhodnutí jsem neslyšel, ale pravidelně nás příslušníci vyživovali, ne proto se pravidelně ozýval z přírodu píšťal. Část lidí se opravdu rozesla, ale většina zůstala na místě. Příslušníci nás obkličili ze všech stran a rozdělili přírod na dvě části. Znovu nás vyživovali k rozhodnutí, ale zároveň nechtěli nikoho pustit ven. Lidé si sedali, kradli kauce a skandovali: "maťme hole' kauce, nechce náš projekt, nechceme námi, Dialog z Valerova domu". Příslušníci kmenitě obkličovali plochu manifestace a v přírodu vnikl velký tlak. S příslušnými nešlo ani skandování, heslo "smať kauce děti". Znovu nás vyživovali k rozhodnutí.

Po obkličování vnikly jakési útluky, kterými lidé probíhali a dostávali rány pěstíčkem. Vrcholem všeho bylo, když mezi lidmi vjel transportér s dráťovým sítkem. Nějaká paní si před transportérem skopla. Ten se zastavil a uhlíkem zhlédl kamínkem a vnikl se několik lidí, mezi nimi i mně, se pohybovali nůžkami. Přesto i do této skupiny vnikl ^{obutím} pěstíčkem příslušník bezpečnosti.

Viděl jsem i psy bez náhubku, které nebyly v držení nevim, jistě byhly poutány.

Chvil bych sdělovat, že jsem neviděl nikoho, jak hákí láhve nebo cihly. Také jsem neslyšel "nemáme hole' kauce", i když to obisklo Radio Praha 21. 11. 89. A to, že si dovolili uvěřit, že lidé z přírodu napadli policiisty je nehodvážná lež.

v Praze dne 22. 11. 1989.

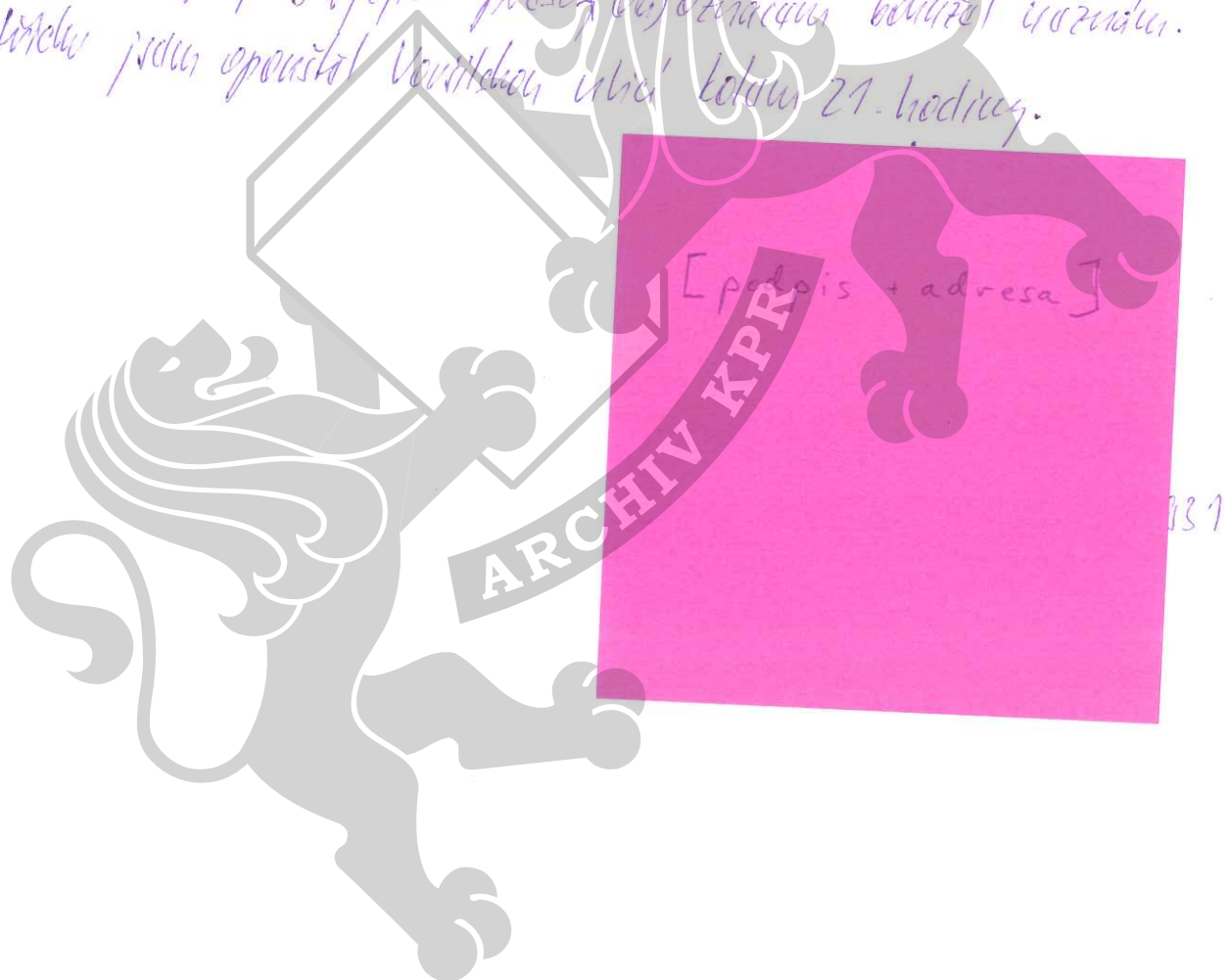
(10)

Dovoluji si Vám předložit svědectví o událostech z dne
17. listopadu 1989 v Praze.

Byl jsem přítelům účastníkem povoleného shromáždění
studentů k účasti poutě na Jana Opletala v Praze na Albertově.
Nabudu se zaměřovat o průvodu na Vyšehrad, protože to není předurčen
totožný úsek.

Okolo 19.30 hodin jsem se s průvodem dostal z nábřeží okolo
Národního divadla na Národní třídu. Převážně šel zastavit průvod
Na Panský. Na opačné straně kordon zastavil pětšup dle
demonstrantů na hlavní ulici Karlový Světlý. Já jsem šel na
křižovatku Národní třídy a ulice Míkulandské. Kordon policie se záhy
objevil i v této ulici. Takto obklopený dav se hlasem „Zároveň
demon“ dožadovat upuštění na Václavské náměstí. Shromáždění zptvalo
stálou hybnou. Policisté začali útočnou vyžadovat demonstranty
k opuštění prostoru směřem zpět k Národnímu divadlu a dále
zpět po Gottwaldově nábřeží. Stav obklopení trval asi 1 hodinu. Policisté
zřejmě vyžadovali k rozchodu. Demonstranti v některých chvílích
seděli na zemi se zvednutými rukama a skandovali heslo „máme
hoď více“. Potom policisté zatlačili. Kordony z obou stran Národní
třídy postupovali směrem k Míkulandské ulici. Viděl jsem, jak policisté
směrem byli přehajpeli demonstranty po zádech. Všude byly slyšet křepá
úderů obušků. Celý obklopený dav se nahnal do Míkulandské ulice,
ktová již byla na divadle korei uzavřena kordony. Několik minut jsem
byl v této ulici dlejší, potom policisté umožnili demonstrantům

opouští prostor směřuje k Národnímu divadlu. Na rohu Některá
a Národní jsou vidět lážat na zemi vzhledu k další lidské obléčení.
Na Národní lidé jsou poprvé vidět tzv. "černé barvy", jak někdo
vyvolá z domu. Ve vozovce stáli asi 4 autobusy, do kterých byli
odváděni zatkáni. V jednom z autobusů byl navíc s úplnou skrývkou
obličejů. Člověk z autobusu stál u okna zatkání s rozkrovenými
rukama a roztaženými pažemi. Místní bezpečnost a lidé prováděli
osobní prohlídky. U ulice Karlových Světl stáli zpravidla dva obvyklí
transportéry s nápisy VB (jichž přibližně označení bylo uvozováno.
Národní lidé jsou opouští Některá ulice kolem 21. hodiny.

ČITĚ SVĚDECTVÍ

11

Začnu rovnou od té doby, kdy na Národní třídě bezp. jednotky rozdělili celý přešvih na několik částí. Bohužel nemůžu na to-liže, protože sám jsem byl v jedné z nich a na obě strany jsem si dít pouze byl helmy v několika řadách za sebou a za nimi připravení automy. Poté co bylo shromáždění uzavřeno z obou stran a nebylo úniku, se začaly ojívat výhledy, že není a po nabízení doleva, což však nebylo možné, neboť jsme i tímto směrem měli jako uzavřený ^{och} perim^{och}ed. Po několika minutách začali skupiny bezp. jednotek odcházet na obou stranách postupovat proti pobojovníkům studentům. Nepokořoval jsem žádný zraněný agent ze strany studentů. Vždy jsem se oblékal bezp. jednotky až ke shromáždění, začali je bít do hlavy, zad, ramen. Na to byla provokace bestie. Já jsem byl rád, že jsem. Na to byla náhla? Když se začli ~~ne~~ neuvěřitelně rychle sviněvali do po významného prostoru, protože se pochopitelně na krajích byli oblékli a stáli. Nastal napětí, stál jsem jak jeden muž uvnitř. Nastal napětí, začli se různě rodit, hluk byl se začal zvyšovat a až nás pustili domů. Brázdou a ubr. Tento hluk trval asi 10. minut. Napětí jsem uslyšel přetahat výhledy, ze strany po dodávce stáli hluk mlčky dohlíželi nejen stávkou, ale i jehlami a kopaním. Bylo vidět že se absolutně nuboji ničeho. Když jsem jak dva úsvety barvy roztrpěl klenutím kamennu. Chvilku poté jsem se dostal do podlaží, odtud jsem viděl obnovení transparenty s dlouhými barvami, hluk výhledy (výhledy proto, že by OT jsem se jindy neviděl, pouze jsem slyšel výhledy) stáli do hlavy.

v podlouhí, k nim končila ulice lidinami. Na každé třetí křídlo-
skou, byly na pravé straně krap. jednotky, které pořádkově aly-
dom měli zavedenosti navíc a byli lidé, jinak mládý obušky do
lidí. Na levé straně podlouhí se tereny barvy stále s mlyny
evali. Myslim si že dostal ^{spory} křesly. Když jsem prošel kon uličkou
křesly do poskani ulice, myslil jsem si že už ji do ra mnon.
Rygle jsem se rozešel, protože podice už měli o mli obuš, a na
konci ulice vidim datni krap. jednotky obušm. Zabitil jsem
do domu, kde jsem asi hodinu počkal, než krap. jednotky u-
volnily příchod. A o 8 hodin jsem došel domů.

[podpis + adresa]

ARCHIV KPR

Doba 22. 11. 1989 (12)

Náš sní svědectví a událostech, které se udály 17. 11. v odpoledních a večerních hodinách.

Šel jsem do ulice Albertov před 16. hodinou.

Byl jsem potašen ničotí a obalem snůdovitého projevu po jisté vydechnutí jsem se se slými spoluřadly, které jsem po skončení projevu nahodou upozoroval, odebral spolu s průvodem na Vyšehrad. Tam jsme sanelali rozsvícení svíčky a odebrali se spolu s průvodem dle z Vyšehradu do centra Prahy. To, že byla manifestace oficiálně nkučena, nemohu potvrdit, protože ji jsme myslím šli ve středních částech průvodu, řádně oficiálně nkučeno neralloho!

Když jsme šli do ulice Vyšehradská, byli jsme poprvé zastaveni několika řádami jednotkami VB v bílých helmách. Průvod nchápn. Po určité době jsme se otočili a jednou z bočních ulic se oddělali na nábreží, po kterém jsme pokračovali směrem k Národnému divadlu. Když jsme procházeli kolem Šofina, všimli jsme si že průvod je v jednom řadě až na Národní ulici. To jsme viděli v přehledu pod Moem selnou. Když jsme i my došli na Národní ulici na roh s ulicí Mikulášskou, zjistili jsme, že dále až nýpřá nadozhlavne, prohoi na úrovni ulice Špelení je zase několik řad příslušníků VB v bílých helmách. Byli jsme tím při vření a kupkovaní. Spolu s řádnými, jsme opívali naši shání bym na a nka-

2) Kovale přišel na ulici. Sedmiletý ~~se~~ do
dřevu jsme dali na jevo, že nevhodně
byl donucen k národním úkonům. Jeho
manifestace. Chel bych pokračovat
v prohlášení náky, myslím ovšem, nebyly
akce, ale dlouhé mluvy. Po náhod-
ném vystupení k rozjiti se k nepřímé
poradkům, jsme se se svým spoluzá-
stojícím odebrali do ulice Mikulanské,
kde již lidé byli ~~se~~ zastaveni. Přítel-
níci VB. Provozi ~~jsme~~ viděli mnoho
lidí odcházet z ulice, kteří
jsme si, až jsme se dostali až k nim.
Byl jsem překvapen jejich setčením.
Byli dohromady se zastavili, než my.
chtěli jsme aby nás pustili, když se
máme rozjet. Odpověděl, že nás nepustí,
že mají ~~jsa~~ rozkaz. Rozhodli vyjednávat
se o ní dle apríla a chceli jsme ~~se~~ se
misi misí prohlásit. To se nám nepovedlo,
ba naopak přitáhli posily ~~se~~ a díky a
příteli vyjednávání naděje na to, že jsme
se raději vzdali a svezli se projev obvolání
domy svých domů. To se nám ~~se~~ nepovedlo
a když jsme ~~se~~ s jedním domem vyšli potkali
jsme ostatní spoluzá-
stojící do Mikulanské vyhlásili přítel-
ní VB. Po ~~se~~ práci chvilí jsme konstatova-
li, že se Mikulanskou stýmí ven a neposta-
víme. Odešli jsme spět do ~~se~~ Provozi, kde již
byla poloprázdna a kolem dvou až tří
praporečků a hlasy ~~se~~ sáhl VB a
autobusů již pěti lidí ~~se~~ odcházel do
ulice vřelosti a ~~se~~ v autobuse jsem viděl

3) mladého člověka s velmi zkrácenou
hlavou, který ještě na nás smíval, ale v obli-
čejí měl jasné známky ~~toté~~ bolesti. Další
mladí lidé byli optem o dyko přišla-
pení anholasy a proacovními přístus-
moly VB. v okolí všech transportem
jem viděl také ~~pro~~ přístusní ~~by~~ ~~by~~
~~spíše~~ ~~armády~~ v uniformách které mi
připadaly jako uniformy armády. K ulici
votřilskou jsme pak odšli, do dalších ulic až
na Karlovo náměstí, odkud jsem odjel k novému
domu.

[podpis + adresa]

Čekal bych ještě dodat, že žádní náschi
se strany demonstrujících, ani žádní
nícni jsem neviděl.

[podpis]

13

světelní k volánístem dne 17. 11. 1989 na Národní
divadlo v obli.

z vystrachu se přivod vydal na Václavské nám.
Prošel brat a chtěl projít Vyšehradskou ulici.
Tam byl však nabídkován pohotovostními jednotkami
VB. U tam si mladí lidé stáli na zem, zvedali ruce
a volali „MÁME HOLE RYCE“. Když však policisté neminuli
volání esku, přivod se otočil a šel na nabídku. Prošel
prolínal v dobré atmosféře a usmíval se k sobě
chtěli velmi ohleduplně. Přitom se stále provolávali
hesla požadující odstoupení Hladu, svržení mluví a pro-
jevová nespokojenost s mezinárodní situací. Avšak nikdy
jsme neslyšeli hesla typu „START KOMUNISTŮ“ apod. Z
nabídky přivod šel na Národní divadlo. Když
jsme vyšli procházeli kolem Národního divadla
pozdravili jsme herce skandováním hesla „NÁROD
SOBĚ“. Herci a personál ND nám nadšeně křeskali
a vyjadřovali nám podporu. Po celý čas tohoto protestního
pochozu nás sbíhali zbravili a my jo. Když jsme
byli na Národním divadle slyšeli jsme za námi pokřik
„HERCI JDUH S NAMI“. Pak jsme všem byli zablokováni
pohotovostními jednotkami bezpečnosti a policie. Lidé si
opět stáli na zem a volali že mají hole ruce.
Volali se tam hesla „VY NÁS MÁTE CHRÁNIT“ „PRAHA JE NÁŠ“;

"Z VACLAVA KU DOMU", špinali se písmi: "Ach syná, syná,"

"Nepodem domů" a křivala se hymna. ~~Polí~~ ^{Polí} ~~šlák~~ šlyti za kuci a ~~revolt~~ jme je výsok nad klesou. Kacali seozpřel výzvy abymachem opustili plochu a ooběti. Ovšem mělyto bann. ~~Bo~~ ^{Bo} asi popřel hostinej polnolky dostali přikaz a rozestli se proti nam. Dav akusitili do nruvčitelni malého prostoru a sloupli ~~šlák~~ lidi naobrajch. Paniku zvýšil příchod ~~šlák~~ "Cibových kachle" kteří si zohavou vyběhli mlachlika a kacali jej surov sloucl. Šelýž už nemohl stát na nohou hodili jej na zem a kopali do něj. Karlechl jsem jak se vysypalo šlák. Polí nas mři v bilych helmach ~~šlák~~ vyblečeli pochopivni do postřami ulice. Přitom jsem obdivoval ramu obětiem, na mři přede mnou skákal pes s náhubkem. Policisti roali "puce nahoru" a sloukli do lidí. Šlák ~~je~~ na mři přisohl bozry šlák a človka melle mme spise šlákala než mluvila "Ja už se nepodřím". Pak jsme se dostali do postřami ulice Mikulandski, která byla však takí obsazena.

[podpis + adresa]

jenom se stácamil fohojalého pizetního aklu při pítel-
losti smrti Jana Oplekale, který přešel a demonstraci
na všeobecné lidšah práva a kladuoty. Kuvánem se ~~je~~
o všech událostech a které jsem viděl na trase Alberto,
Výpěchrad, Vojšon, a Imelano vo nábrutí, národní tída a
je svědci o jednom naprosto jednoduchém a nez-
vratném faktu - nevina studentů a ostatních nácasné-
ních na pátečním masakru.

(15)

První stredt domu s pořádkovým
jednoduchým byl v ulici na Vyškově, směřující ke ští-
du města. Tde byl lidem pouze nábratem příchodu
ledli jsme si a pohlali přistupujícími květinami
se slouží to jsou naše nábrat. Neodstoupit
horděmí donutitá quívod dít se jinou cestou,
po nábrutí se dostal až na národní tída.

Nyní popíši svou zcela konkrétní
situaci. Nacházel jsem se v místech kemeche
kullury. Od jednoho ze studentů, který stál
na místě občerstvení jsem naslechl, že dar
je serven na všech státech ~~inimikulandská~~ ~~inimikulandská~~ jsem odcházel.
Porhodl navolet matce. Po chvíli jsem se
proli Anne bétel hordou ani do policistů - defi-
nitive právního prohor. Mne ještě pustili,
myšlím že jsem byl poslední. Po asi 15 minutách
jsem se vrátil, ~~inimikulandská~~ ~~inimikulandská~~ byla již přeplněna,
hordou byl vyplácován. Na nády přistupující
se vytvořila skupina asi 50 mladých lidí, hrče-
li jsme pustke je, chtějí jít domů. Osvěto se

ten meteo brát - bítí porití, mlátí. Dale
jme se na stěh. Na starém ací jme
videl že meteo se mnoze kílil pod
siderem abuskú (20⁸⁵). Uz jme se tam se -
vrátil:

Pokorný a dohlédám, že jme uslyšeli
tíle kálové. A tít lidé jítí kálové kálové jítí kálové
komunistů, "vedoucí je pověření ob-
jme přeměti. Ne že tak kálové kálové
máloké nely dívod. Těle přeměti
o pokřesku vímí.

A Prave dne 22. 11. 87

[podpis + adresa]

Imačnik' a uočeniem dni 17. 11. 89 na obdobju
vita a oboj.

Zučenica jom a njeni predstavitev a jini
cripion ali demonstrac Alberton - Vjstnara. Na
Vjstnara jom uči paritube staryd orakron'
etobjd aigin a uij puiroa a spontani
obara a poduporal murem do cricimj Pray.
Puiroa se po nubihi' Vlay, adu a k ntem
puiroa dani obdani, a nubihi' a njeni dani.
Huci ND naim vjadovani puiroa puiroa a
puiroa noli "Nairoa dani". Puiroa puiroa
oavoi na "Nairoa dani". Hi jom a karnarod-
hod ad ~~na~~ puiroa puiroa, kase jom
puiroa dani a puiroa dani puiroa
puiroa. Po puiroa dani uia u OD daj a
vial puiroa, puiroa dani a nani
na nni. Puiroa dani jom dani. Puiroa dani
puiroa. "Imačnik' noli". Puiroa dani.
Puiroa dani puiroa dani a puiroa dani
caraka vjra, a puiroa a vjra, nubihi' a
vjra dani. Puiroa dani. "2 Vjra dani
dani". Po nubihi' vjra dani puiroa
puiroa puiroa dani dani na obdani
a nubihi' na dani a nubihi' a puiroa

našim "našim dobrem". Jedna malá paruka
a my jsme se přestěhovali na another stranu
až k buřce hrada mateřského, tam
jsem přišel jsem velmi pozdě, když už jsem
býval na horách vinné. Pak se volně
u nás prodávám do Mikuláše u nás. Když
jsem se s kamarádkou na malou a velkou jsem
do přelomu, kde jsem spádky na zem. Kde
a v té době jsem byl. Takže náš výjev
ještě chybí, když se náš do malé zvedne
Dokud někdo není na nás. Pak náš výjev
bodem ramenní a, málo se o nás bez úvah,
vyšel a jeho úroveň úroveň. Pak se mu do
supravahy, protože jsem v té době
do něj. V Mikuláši u nás je už má.
Vedle jsem svou kamarádku na malou
přivést byla v té době a buřce. Byly jsme
když se s ní chybí, protože jsem výjev,
a k dočasně v té době se má
dovolená má.

[podpis + adresa]

ABINĚ 320

V pátek 17. 11. jsem šla se svou spolevnice
Janou Zlatníkovou a se svým chlapcem
Danišem Grundem na Albertov, kde jsme se
zúčastnili shromáždění studentů k 50. výročí
smrti Jana Opletala. Z Vyšehradu, kde mělo
shromáždění skončit, jsme se sela dobrovolně
vydali s průvodem do centra Prahy. Byli jsme
ani vyprovoděni průvodem a když jsme se ohlíželi
dodadu neviděli jsme konec ani začátek. U
Národního divadla se sáhlo na Národní třídu
a tam se dav náhyně spínkem roztrhl. Došli
jme až na Křižovatku před Májem a tam
nás zastavil korálón policistů. Ze začátku to
uzavřelo taky. Zpívala se hymna, volalo se: „Z Václav-
ova domu.“ Je pravda, že jsme byli několikrát
vyvoláni k odchodu, ale se chořeli, když jsme
se rozhodli odejít i my, nebylo už kam. Tak
jme alepoň vstali se národního davu a šli jsme
ke kraji. Opírali jsme se o vylohu antikvariátu
hudebnin a čekali jsme co bude. Slyšeli jsme
štěkot psa a viděli jsme jak příslušníci pořá-
dkových sil svedali se svou policií a úplně neagresivně

lidí a byli je.

Lidi volali " Máme hole uce, máme hole uce. ", ale nebylo jim to nic platné. Přesvědčili si vytáhli z davu vždy nějakého člověka a odvedli ho do rohu kde ho stáli. Pak se uvolnilo podloubsí a my nic netušíce jsme chtěli projít. Ale v podloubsí byla jednotka "červeníků baretů", kteří to tam surově udržovali klava neklava. Viděla jsem kluka, který v domněně, že je v bezpečí, schovával se v jednom rohu, ale jen do té doby, než k němu přiběhl jeden z "baretů" a začal do něho mlátit. Pak jsem uviděla už nic, protože jsem upadla na zem. Běželi po mě lidé, protože jim nic jiného nebylo, byli hnědší ven. Pak mě zalehl nějaký chlapec a říkal mi, ať se netopím, že mě odsud dostane. Vedle mě byla žena, která dostala otáskou do hlavy a řučela a snažili se mě postavit na nohy a odvést pryč.

Nějakýho kluka přetáhli "baret" po hlavě až se mu podlomil nohy a když se vzpřel, dostal znova. Před náma ~~byli~~ dva kluci běželi pryč a jeden ušel natrhle otočil a tekla mu

spousta krve.

19

V metru jsme pak ještě viděli kluka,
který měl přerostlou ruku a který nám
říkal, že musí jet nejstrší domů, sdílet
svým rodičům své záje.

Těmito zážitky jsem až do teď hluboce
otřesen a přeji si zotročení všech,
kdo pro za mě odpovědní.

Lidéctví z 17. 11. 1989

Dne 17. 11. 1989 jsem se zúčastnil vzpomínkové manifestace pražských studentů na Albertově. Po skončení manifestace jsem se s průvodem odebral na Vyšehrad. Zde se sformoval průvod, který poté pochodoval do centra Prahy. Ve Vyšehradské ulici byl průvod rozstaven pořádkovou jednotkou. Shromáždění a tedy přesunuli na nábrží. Po nábrží průvod pokojně pocházel. Okolo půl osmi se průvod rozstavl na Národní třídě. Pořádkové jednotky zahradili prostor na Petříně a Alšbrosu. U ní chvilu jsem stál na rohu ulic Národní a Mikulandská. Zde Mikulandská ulice byla uzavřena příslušnými pořádkovými jednotkami. Shromáždění zazpívali státní hymnu a pořadovali utokem esly na Václavské náměstí. Veřejná bezpečnost vysílala pomocí megafonů shromáždění k odchodu. V místech, kde jsem stál však výzva nebyla dostatečně slyšet. Zároveň se na rohu Votivské a Národní sformovaly jednotky pořádkové policie. Následovaly výzvy k odchodu směrem k Národním divadlu. Zde však byl prostor uzavřen. Shromáždění reagovalo na tyto výzvy riskem a voláním „Máme hole uce“, „Nechceme násilí“, „Nechť nás vojit“ a opět zazpívali státní hymna o národní píseň. Veřejná bezpečnost opět vysílala k opuštění prostoru a upozorňovala na použití násilí. Obklíčeni dosť však již měli možnost odchodu. Odešel jsem tedy z Národní třídy do Mikulandské ulice, kde starší lidé řádili příslušnými pořádkovými jednotkami, aby jim umožnili odchod. Mladí příslušníci ^{VB} řádili, že mají vekas nikoho nepouštět. Umožnili jsem se odejít ručody a drory. Všichni esly však byly uzavřeny. U ní chvilu na Národní třídě došlo k zásahům ^{pořádkových} jednotek. Do Mikulandské ulice se nahmulo velké množství lidí. Šel jsem

štekot prů o vyknůky lidi! Atmosfera byla v tu chvíli mnohě
nerozní. Po několika minutách se dav rohnul směrem na Nár. třídu,
lidi v tichosti opovstili Národní třídu odcházela Voršilskou ulici.
Na rohu ulic Voršilská a Národní stály autobusy a dvě obrněná
vozidla. Do autobusů policie nakládala zabitě oběany, z nichž
mnozí byli zbiti a sekla jim krev. Před nástupem do autobusů
byli ještě pohledováni. Voršilskou ulici jsem opustil rostor Národní
třídy. Bylo to redlouho mēd 21. hodinou.

[podpis + adresa]

ARCHIV KPR

Bylo nás hodně. Tisíce. Tisíce lidí na nábřeží. A v tom byla síla
daru. Síla, která nás evokovala s radostným spádem kypřivostí.
My jsme si věřili. Věřili, že nastal ten den. Potkali s malým
dítětem stála v okně a malovala a povzbuzovala. Trampaly
zvonily, auty troubily, lidé se přichýľali, vítal je potěšk
a radostně tváře. Naše radostně tváře. Na Národním divadle
se otevřelo jako okénko a herečkov už malčička a
převlečená nám vyjadřovala radost a podporu. Provola-
vali jsme různé hesla, většinou, aby se lidé přidali: "Čest
popřete srdmi?", "Hej! popřete srdmi?". Der zatodil
okolo ND směrem na Václavské náměstí. A zase díky
z budovy Svazu čs. spisovatelů a Konec scény. Kypřivost
se přivod zastavil. Na volu ulice a tlak. Pískot. Pak
The Bílý trn trojrad, polobrostrá pohotba. Byl jsem
od nich asi 100 m. Asi po 15 min se objevil a ten
ohromný průvod napadenou mluví. Za mnou zády zase asi
100 m ~~ty~~ ty bílé vrcholky. Příby. A místo těch lidí
autobusy a ~~vrcholky~~ avil na lidi. Zbylo nás asi 2000.
Studenti, střední gymnázia, kabáta s dědečkem. Mále pány.
Hymna, ta nás vždy posílala. "Máme kole' ruce, máme kole'
ruce?", "Dajte šachm volníky.", "Chceme mluvit s vládní."
Lidi trodn uslyšali, na nejším přesně budý, asi po trošce
skrz bílé barány. Asi hodně, možná hodně a přil provo-
dání desek a sedáním. Dohodli jsme se, že už přijdem
domů, směrem k ND. Tak jsme se pohybovali tím směrem a
v ten okamžik, když jsme se rozhodli "Jdem domů" tak to
začalo. Byl jsem v podlouhčiku na cestě a napaden p. "Při-
při okostí. Od stěn. Dostředn. Jdem." Ty řady směrem
k ND se čunel k nám a stáhl nás asi o 20 m. Teď jsem
byl mírněj darem. Hrozně se to zhušťlo. Teď jsem skoro
stál, jen ten tlak. Tak, btej nedovoloval se nadechnout.
Holba vedle mne začala úvat bolesti, slzy se jí hrnuly do

oči. "Isou tedy děti!" . Povolo to. Ale táhle' cloží mladší
15 let jsem musel. Ale povolilo, včil jsem jen přelby. Občas
míjare' vyrazily doprachu. ~~to~~ "čivake, to jsou svine' b" občas
zaznělo. Dáv mne hodil na druhou stranu ulice. Tam jsem
zastlehl, že někdo málin vynačel víbku. Dostal jsem strach.
Vytréštil jsem oči a už jsem slepal. Napolemu se jsem se
octl na volném prostoru oči před tou milolunotnou
radou s obušky. Chvil jsem pryč, propít tou lincetou.
Ale kál jsem se. Strach. Občas někdo pustil. Tak po
dvopíck. Ale vjednou začel vyběh' a ty dute' váhy.
Rahy obušky do lidských zácl. Bylo vidět, váhy některé
obušky ve vzduchu. Před tou té lincetou mezi koma
se prodávzeli uniformovaní policajti, nebo něco a s červe-
ným karetem a v maskáčích a obuškem. Ty prodávzeli
mezi lidma a občas "blávnili". Byl tam trouha pádu z
těch pávků mladých lidí a ta kůže, něco probodit. To
jho dítel. Si před něj stoupla a prosilo. Upřel' vyčerpava'
s hrůzou obetaven se se sepnutým rubana prositi, že
žabrala a ty dva zdej' váhy a ... tu mne dav ochel.
jímam.

Napolemu se tu stěna vopstoupilo a byl tu transportér.
Transportér s hublem. Hublem na kři. Před to hublo
si stoupla pan' stáhlá vku a křičela: "Lidi, lidi pojďte
pryč, prosím vás!". Tu mne jma' pan' utala za rubu "Pojďte".
Aprovala me tou uličkou, obušky, bez úhony. Nebylo náš
tole stáboj stětin. "Dej ty prachy dolí, copak někdo po
tobě stáhl?!" Prásk, prásk.

Po této uličce jen autobusy se studentama, nestátníma,
muvdoua'. Začínají si něco uváděvat. Skleřina' hlavu.

Vítěslavské 320, P.-10)

[podpis + adresa]

U Trze 22. 11. 1989

Vážený pane generální prokurátore

Dne 17. listopadu 1989 jsem se zúčastnil povolené demonstrace studentů k 50. výročí tragické smrti Jana Opletala z Vyšehradu, kde oficiálně končila, se dav lidí rozhodl jít k místu na kterém Jan Opletal byl skutečně zabit. U Ministerstva spravedlnosti čekal první kordon SNB lidí, kteří se snažili projít dostali ranx ^{palčivé} pěstí, také používali tyče od transparentů, jenž vytrhli manifestantům z ruky. Potom se dav vydal na nábreží, když zjistil, že tudy cesta nevede. Na nábreží pochodovala shod nejvíce lidí. ~~Mnozí~~ mnozí se přidávali z domů, z tramvají. Skandovali se hesla žadající zejména svobodu. To však již první demonstranti zahýbali na Národní třídu pískotem protestovali proti přítomnosti pohotovostní oddílu SNB na křižovatce Národní a Špalovské ulice. Když byl prostor plně zaplněn davu, obsadili pohotovostní oddíl i Národní třídu u N. D. Asi pol hodiny vyzývali amplony lidi k rozchodu v té době se zabývali státní bezpečnost přisuný pacif a promísledováním zapadlých novinářů, kteří se schovávali po okolní střechách. Potom ačkoli ještě zněli výzvy k rozchodu nebylo ústupu. Pak zavtáčeli na lidi příslušníci vojsk MV s červenými barety. Ty si dělali uličky mezi lidmi přičemž domích mlatili obušky a kopali. Občas byl někdo vytážen z řad. Na vlastní oči jsem viděl jak byl vojákem vytážen 20. leti muž červenobareťák ho předal třem příslušníkům SNB a ti ho mlatili hlava nehlava.

V té době se proti zbytečnému davu rozjely obřího transportery
s trubkovou konstrukcí jenž tlačily do lidí. Po několika
minutách uvolnily pohotovostně oddíly jedna podlaží a tím
nechali lidi probíhat přičemž každý dostal obuštem na
paměť. Ačkoliv jsem neviděl služební psy byli slyšet a také
to všichni v davu říkali. Myslím si, že zásah pořádkových
sil byl velice neadekvátní a prosil bych o jeho prošetření.

průmyslové školy

V Orlandské 320. 11. 1940

ARCHIV KPR

Dne 22.11.1989 v Praze

23

K událostem na Národní třídě dne 17.11.1989

Šel jsem v této chvíli, když nás u Alcatrazu zastavily bezpečnostní jednotky ministerstva vnitra.

Byli ozbrojeni slzý, obušky a karamany.

Odhadly, že se asi nechceme nic dělat. Křičeli nám napřekovali slzý a naprosto byly slepé vlny. Pak jsem asi dostal hrůzlivost a nasáhl. Nechtěli však dále pokračovat, ale pokračovat. Šli z obou stran a nesetřeli nic. Vůz byl tlacem, nebylo kam ustupovat. Ti, co byli z předu, na tom byli nešťastní. Neustále se mluvíly obušky a i slzý, kopali do nich a šlo upad a dostal se pod špičku kamery byl zrazen. Škopali a očulili prý.

Z jedné strany se valili policajti, neboli strany slzý transporty. Jedina úniková cesta vedla podloubím, ale slzý nejen policajti, ale i vojáků s červými

baretů. Na tomto malém prostoru mluvíly lichi hlava, nehlava. Jedině natrval odporu beslali bitím a kopanci. Slučilo jsem, aby

nešlo kveď ruce aby si šly hlavu. Hneď
se na něj brl, chvilu vzhli a kmlali ho.
Některé lidi pokračovali až do Mělníka.
Na konci Mělníka stali také, ale tam
keď do lidí nemohli, jen vřelili
ulici, aby se lidé nedostali do spolek.
Spousta lidí měla ~~dobru~~ věnu obličej, některé
museli ochránit. Mnoho lidí, hlavně ženy,
bylo v šoku.

Na ruce byl celý svět, ně se strany
demonstrantů nedostali k žádné provokaci.
Byl to masový ~~berbny~~ lidí. Neslo jim
o rozdělení, ale o breskni.

[podpis + adresa]

[podpis]

22.11.89 V PRAZE

KOUTSKÝ EZB

ŠLO SE PO NÁRODNÍ TRŽDĚ ŠHEREM K MAJI, (24)
KDE NAŠ OVŠEM ZASTAVILY POŘÁDKOVÉ JEDNOTKY.
OBKLOPILY NAŠ ZE VSECH STRAN. ZAZNÍVALY
VÝZVY K TOMU ABYCHOM SE ROZESLI. ASI 200
LIDÍ PROŠLO POSTRANÍ ULICÍ, ALE I TA PO CHVÍLI
BYLA ZATERASENA POŘÁDKOVÝMI SILAMI. KDYŽ
JESTĚ ZAZNÍVALY VÝZVY, ABYCHOM VYKLIDILI PROSTOR
BYLY JIŽ VŠUDE POŘÁDKOVÉ SILY, PARASUTISTÉ,
AUTOBUSY A ANTONY. PROVOLOVALI JSME TYTO
HESLA " MÁME PRAZDNÉ BULE ", " NECHCEME NÁSILÍ "
AŽ. A PŘITOM JSME SE PĚLINA ZEMI. NĚKTERÉ
DÍVKY DAVALY KUTICE ZA STÍTU, OCHRÁNOU POŘAD-
KU". ~~POŘÁDEK VYKLIIDILI~~ POŘÁDKOVÁ SLUŽBA
VYPUSTILA PSY. MLADÉHO KLUBA, ASI STUDENTA,
~~PO~~ POKOUŠALI DO KRVĚ KTERÉHO PO STABENÍ PSU
MUSELI DALŠÍ OTYŘETI STUDENTI ZVEDNOUT A
ODNEŠT. NEJVÍCE ZHRAŇILY "POŘÁDEK" PARASUTY-
STÉ, KTERÍ HLÁTILY HLADÉ LIDI HLAVU NEHLAVU.
POŘÁDKOVÉ JEDNOTKY HLAVNĚ KOPALY A HLÁTILY

4
OBUSKATTA. VĚDY ZATAHLY MLADÉHO HOCHA DO PODDUBÍ
KDE HO ZMLÁTILY DO KZVE. ZATKNUTÉ LIDI
NAHNALI DO ANTONŮ A ODVEZLI.

[podpis + adresa]

